

Jonge Hilversumse verloor plotseling haar zus: ‘We konden over van alles praten: het dagelijks leven, ouders die vervelend waren’

Foto: © Foto Miché / Bastiaan Miché

Ze zag haar oudere zus Jolin in het najaar van 2020 voor enkele maanden naar Parijs vertrekken, maar het was - bleek achteraf - voor Yuna van der Hoogte direct ook de laatste keer dat ze haar zus zag. Niet lang daarna overleed Jolin plotseling. “Ik heb haar niet dood willen zien.”

Yuna van der Hoogte is inmiddels 16 jaar. Zij werd geboren in China en is net als haar oudere zus geadopteerd. Een dag voor haar eerste verjaardag verhuisde zij naar Nederland. Nee, daar herinnert zij zich niets van. Sindsdien woont zij in Hilversum, bij haar ouders Joost en Yvonne. Sinds dit jaar gaat zij helemaal naar Harderwijk naar school voor de opleiding Bouw & Architectuur (mbo). Verder voetbalt zij bij SC ‘t Gooi.

Het gesprek met de jonge Hilversumse vindt plaats op een bankje op de begraafplaats aan de Bosdrift, de plek waar haar zus Jolin ligt begraven. Ook zij was geadopteerd, had andere biologische ouders. “Maar de band met mijn zus was, hoewel zij vier jaar ouder was, heel goed”, vertelt Yuna. “We konden over

van alles praten: het dagelijks leven, ouders die vervelend waren. En we hielden graag samen filmavond. Het liefst keken we dan naar actiefilms. Batman bijvoorbeeld. Zij voelde voor mij echt als een zus.”

In 2020 zag het ernaar uit dat de twee elkaar voor langere tijd niet zouden zien. Yuna was leerling op het Aloysius College, maar Jolin was van plan om naar China te gaan. “Ze wilde daar au pair worden, op kinderen passen, maar vanwege corona kon dat toen niet doorgaan. Daarom ging zij naar Parijs om de Franse taal te leren. Ik weet niet eens meer precies of dat nu voor een halfjaar of een jaar was. Ze verbleef daar in een résidence, op kamers dus. Ik vond het wel moeilijk dat zij daar naartoe ging, maar vond het wel fijn voor haar. Af en toe hadden we contact, gingen we facetimen, maar niet superveel. Mijn ouders hadden vaker contact met haar. En met kerst zouden we daarheen gaan. Ze vond het daar hartstikke leuk, totdat ze ziek werd.”

‘Op een gegeven moment werd ze zo ziek dat ze niks meer kon, niet eens even wat water pakken’

Ziek werd Jolin zo eind oktober. Aanvankelijk werd er gedacht aan corona, maar dat bleek niet zo te zijn. “Ze werd ziek na een feestje. In eerste instantie leek het op griep en werd er gedacht dat het wel over zou gaan. Maar het bleef aanhouden. Vervolgens werd ze op een aparte kamer gelegd, omdat men dacht aan corona. Ze werd daar helemaal niet verzorgd. De manager zei dat ze wel goed werd verzorgd, maar dat was niet zo. Op een gegeven moment werd ze zo ziek dat ze niks meer kon, niet eens even wat water pakken. Toen is mijn vader in de auto gestapt en daar naartoe gereden. Maar toen hij daar aankwam, was er allemaal al politie en brandweer en was zij al overleden.”

Dat was op woensdag 4 november 2020. Op dat moment sloegen de betrokkenen daar dus wel volop alarm, werd Jolin nog gereanimeerd, maar was het allemaal al te laat. Yuna werd die nacht door haar moeder wakker gemaakt en hoorde het verschrikkelijke nieuws. “Ik besepte het niet. Dat heb ik het eerste jaar sowieso gehad. Het kwam niet binnen. Toen mijn zus bij ons thuis kwam, lag zij in de schuur. Daar is toen wel een heel mooi plekje van gemaakt, zij is ook heel mooi aangekleed. Maar ik vond het wel eng, wilde niet thuisblijven. Ik heb haar ook niet dood willen zien. Daar heb ik nu ook geen spijt van. De meeste mensen snappen dat wel, anderen vinden het raar, maar mijn opa en oma wilde ik ook niet zien toen zij waren overleden. Dan is het niet zoals het was. Dan gaan de goede herinneringen juist weg.”

Stenen hart

Het graf van Jolin op de fraaie begraafplaats aan de Bosdrift ziet er eveneens fraai uit. Er liggen vlaggetjes van de landen waar zij op vakantie zijn geweest, verschillende plantjes en zogenaamde dieren. Zelf heeft Yuna er een stenen hart geplaatst. Naast het graf staat een groen bankje. “Deze begraafplaats is een fijne plek. Mijn zus hield ook van de natuur, daarom hebben wij voor de meest natuurlijke begraafplaats gekozen.”

© Foto Miché / Bastiaan Miché

Inmiddels kan Yuna redelijk praten over haar zus, maar gemakkelijk gaat het niet altijd. Ook tijdens het interview zijn haar antwoorden vaak kort. Toch is geen enkele vraag taboe en is het ook wel fijn om erover te praten. Tijdens het eerste jaar na haar dood echter, sprak Yuna weinig over haar zus en wat haar overlijden met haar deed. Haar op dat moment beste vriendin trok haar erdoorheen, maar ook van af. “Als ik erover begon, kapte zij het af”, vertelt zij. Op een bepaald moment kregen zij en haar vriendin ruzie en verwaterde het contact.

‘Op een gegeven moment heb ik tegen mijn ouders gezegd dat ik hulp wilde’

Ook het jaar na de dood van haar zus had Yuna het moeilijk. In het najaar van 2021, precies een jaar later dus, was er het besef. “Het kwam door een projectweek op school waarbij we moesten samenwerken. Dat ging niet. We werden pissig op elkaar. Ik zat niet fijn in mijn vel. In het begin wilde ik er thuis ook niet over praten. Op een gegeven moment heb ik tegen mijn ouders gezegd dat ik hulp wilde. Toen ben ik met een psycholoog gaan praten: eerst iedere week, daarna minder en later ben ik ermee gestopt. Ik vind het praten over mijn emoties lastig, al is het wel fijn om bij iemand anders mijn verhaal kwijt te kunnen. Nu zit ik bij een andere psycholoog. Die werkt meer met bewegend leren. Doe we opdrachtjes om het te verwerken. Dat is fijn.”

Ook met leeftijdsgenoten - op school of bij het voetbal - is het overlijden van haar zus vaak een lastig onderwerp. “Als ze dan vragen of ik een broer of zus heb en ik zeg dat mijn zus is overleden, stopt het gesprek. Ik praat er liever over met mensen die iets ouder zijn. En soms kom ik in de periode van haar overlijden ook niet op training, vind het ook moeilijk wanneer iemand mij op 4 november condoleert.”

Rouwcafé

Inmiddels heeft Yuna wel een plek gevonden waar zij het fijn vindt om met anderen over de dood van haar zus en allerlei andere onderwerpen te praten: het rouwcafé voor jongeren en door jongeren in de Huiskamer van Springer op de begraafplaats aan de Bosdrift, georganiseerd door Uitvaartstichting Hilversum. Een keer in de zes weken komen jongeren tussen de 14 en 28 jaar hier samen om het onderwerp verlies en rouw bespreekbaar te maken. De jongeren worden welkom geheten door Pepijn en Sofie Schrijvers, die in één jaar tijd hun vader en hun opa en oma verloren.

Yuna kwam hier vorig jaar december voor het eerst en is er sindsdien iedere keer bij. Zij is standaard de jongste binnen het niet heel grote gezelschap en vindt het er fijn. “Toen ik er voor het eerst heen ging, wilde ik het gewoon een keer proberen. Kijken hoe het is. Ik was van plan om niks te zeggen, maar uiteindelijk heb ik er toch alles uitgegoid. Ook vrienden van Pepijn en Sofie waren erbij. Dan begrijp je goed dat andere vriendinnen het ook niet altijd snappen. Ik kreeg er meer begrip voor dat mensen het moeilijk vinden om er iets over te zeggen.”

Heel gezellig

Ook de tweede keer dat Yuna het café bezocht, ging zij alleen. Bij het derde bezoek nam zij de ex-vriend van haar zus mee. “Dat was al voorbij toen mijn zus naar Parijs ging, maar zij zijn wel vrienden gebleven. Hij is ook nog bij ons komen eten”, vertelt de Hilversumse. “Toen wij naar het café gingen, dacht hij

dat iedereen zou gaan huilen, maar het was juist heel gezellig. We hebben het ook gewoon over het leven van nu, er is een hapje en drankje bij en we kletsen gewoon een beetje met elkaar. Het is fijn om met anderen, jongeren vooral, bijeen te komen. Ik kijk er ook elke keer naar uit.”

Mede door het rouwcafé praat Yuna gemakkelijker over de dood van haar zus, ook met haar ouders. Een lach verschijnt op haar gezicht wanneer ze denkt aan de vakanties samen, leuke dingen doen en over van alles praten. “Wat ik echt mis is het gezellig samen naar een film kijken. De nieuwe Top Gunfilm had ik graag samen met haar gekeken. Nu kijk ik die samen met mijn vader, al denk ik dan wel altijd een beetje aan haar.”

Rouwcafé

Jaarlijks verliezen twaalfduizend jongeren een ouder en bij de ruim honderdzeventigduizend sterfgevallen per jaar zijn vaak ook kinderen betrokken. Ongeveer dertigduizend kinderen per jaar maken een scheiding van hun ouders mee. De kans dat een kind te maken krijgt met verlies en rouw is erg groot. Uitvaartstichting Hilversum (USH) vindt het belangrijk om dit onderwerp bespreekbaar te maken en is daarom gestart met het rouwcafé door en voor jongeren.

Dit rouwcafé is een plek om samen te komen, eventueel een verhaal te delen, er is ruimte voor verdriet, maar ook voor gezelligheid. Een keer in de zes weken is op vrijdag van 18.00 tot 20.00 uur speciaal voor hen een avond. “Ondertussen zijn er een aantal vaste jongeren die van dichtbij te maken

hebben gekregen met verlies”, aldus USH-directeur Anita van Loon. Zij roept belangstellenden op om te komen en gerust hun vrienden mee te nemen. “Een leuke manier om met elkaar in gesprek te gaan over hoe jouw leven nu is, en hoe je doorleeft na dit intense verdriet. Jouw leven gaat door, terwijl er iets heftigs is gebeurd. Je kunt niet altijd bij je vrienden terecht omdat ze zelf zoiets niet hebben meegemaakt. En je wilt je familie niet belasten want die zijn zelf ook geraakt.”

Voor meer informatie hierover, bel 06-15043618 of mail naar avanloon@uitvaartstichtinghilversum.nl.